

time „jugoslovanske“ politike pošteno avstrijsko misleče slovensko ljudstvo. Upajmo, da bode prišel čas, ko bode ljudstvo svojim voditeljem te račune predložilo. In kadar bode ljudstvo ta račun predložilo, se „jugoslovanski“ voditelji gotovo ne bodejo bahali!

Lažnjivi zapeljivci.

Kdor čita slovensko prvaško časopisje, bi res skoraj mislil, da je jugoslovanska država že napol uresničena in da ne manjka prav nič. Pa to vse je laž, čeprav so gotovi jugoslovanski agitatorji že pričeli groziti z revolucijo in bogve kaj vsem. Take „revolucije“ ki jo bode Korošec s svojimi podkupljenimi priganjaji izvršil, se pač noben zajec ne boji. Smešne grožnje so, grožnje od ljudi, ki nimajo nobenega čuta za dolžnost napram cesarju, domovini in ljudstvu. Ti ljudje vedo prav natanko, da je njih mogočnosti konec, kadar se nahujkanemu delu ljudstva ne izpolni obljube. Ljudstvo je že pričelo dvomiti o možnosti vseh obljub „jugoslovanskih“ hujšakov. Ljudstvo je pričelo že migati z glav in povprašuje vedno glasneje, kedaj in na kak način se bode „jugoslovanska“ država uresničila, kedaj se bodejo, kakor obljubljeno, davki znižali, kedaj se bode rekviriranje odpravilo? Kajti s temi in enakimi obljubami se je ravno ljudstvo vabilo na limanice veleizdajalske „jugoslovanske“ politike. In ker ljudstvo vse to vedno glasneje povprašuje, zato pač ni čuda, da slovensko časopisje trdi z vso gotovostjo, da je „jugoslovanska“ država na poti. Mi pa z vso odločnostjo in na podlagi resnice trdimo, da to ni res. Nikdar ne bode „jugoslovanska“ država uresničena, nikdar so ne bode zgodilo državno-pravno združenje Slovencev, Hrvatov in Srbov. Prvič zato ne, ker večina slovenskega in hrvatskega ljudstva tega sploh noče. Drugič zato ne, ker so Ogrji odločni nasprotniki take preuredbe v monarhiji in ker bi oni potem tudi svoje zahteve pojostriili. Tretjič zato ne, ker bi „jugoslovanska država“, ki bi ležala med Dunajem in Trstom, bila začetek konca Avstrije. Vse to je treba premisliti in naš cesar ne bode nikdar privolil, da bi avstrijska država pričela razpadati, kakor stara palača, v razvaline... V kratkem bodejo „jugoslovanski“ hujšaki priznali, da imamo prav. Slovensko ljudstvo pa bode sprevidelo, da so ga njegovi voditelji za nos vodili in v nesrečo gonili. Takrat bode nastala „revolucija“, ki pa bode naperjena proti „jugoslovanskim“ veleizdajalcem...

Hindenburg in Ludendorff o položaju.

„Lokalanzeiger“ poroča, da sta Hindenburg in Ludendorff opisala sedanji položaj v sledečem: Hindenburg je izjavil: Razdano je tisto mesto, o katerem so mislili, da nas zadavi. Očitajo nam sicer, da smo nastopili na vzhodu kot nasilniki; vojska ni mehka reč, morali smo prijeti za trdo. Zarovarovati si moramo meje, da se ne bode mogla več ponoviti taka beda, kakršna nas je leto 1914 obiskala. Mir smo sklenili s tistimi deli, v katere je velika Rusija razpadla; prvega s Finsko, a drugega z Ukrajino. Nas ne zanima, kako stališče bosta ti dve državi zavzeli. Navedeni novi državi se pa morate naslanjati na obstoječe države. Jasno je, da se na Rusijo, od katere sta se sedaj ločili, ne moreta opirati. Ker smo gospodarsko močnejši, tvorimo tudi naravno zaslombo mladim, upa polnih državam.

Z ozirom na revolucijo je rekel Hindenburg: Pričakoval sem sicer revolucijo približno tako, kakršna je bila leta 1905. Pričakoval pa nisem in tudi nisem pričakoval tako silnega zgodovinskega poteka. Živimo še preveč v dogodki samih, da bi jih zamogli pravilno preценjevati. V poznejših letih bo šele mogoče pravilno oceniti zgodovinsko važnost sedanjih dogodkov.

General Ludendorff je naglašal, da so vkorakali Nemci v Ukrajino v popolnem sporazumu z odgovornimi voditelji dežele. Odločevalo je v tem oziru tudi življensko vprašanje, ker se z gospodarskimi koristmi zlo-mijo poskusi sovražnika, nas zadavati. V Rumuniji so pričeli demobilizirati, kar naše postojanke na vzhodu zelo razbremenjuje in ojačuje v bodočih bojih naše bojne črte na zahodu.

Hindenburg je nato rekel: Ne da bi se precenjevali, smemo pač trditi, da je Francija, sama sebi izkopalala grob. Njeno ljudstvo zdaj preliva zadnjo kri. Zelo spoštujem vojaško hrabrost francoskih vojakov; če bi Francozi s svojimi vjetniki boljše postopali, bi se mi ta zapeljani narod smilil. Francija pa nosi zdaj sama posledice svoje krivde, svoje brezmiselne strasti za nemško Alzacijo-Loreno in svoje nečimernosti. Anglija je znala slabosti Francije spretno v svoje namene izrabiti.

Tičoč se vojaškega položaja, je Ludendorff izjavil: „V tem oziru se ne glasi vprašanje več; kje bo napadel sovražnik. Ali smo že tako daleč, da lahko sami premisslujemo, kje da napademo. Če bode sovražnik napadel nas najde pripravljene, sicer bodedo napadli mi, kadar se nam bode ugodno zdelo. Našo fronto trajno ojačujemo. Z vzhoda na zahod se divizije neprenehoma vozijo. Okolščine so take, da se en tak siloviti nastop ne more tako hitro izvršiti, kakor mobilizacija iz domačih stalnih krajev, ker so železnice v Galiciji in na Ogrskem redkeje. Vkljub vsem tem težavam pa stojimo danes na celi zapadni fronti v premoči. Kljubovali smo sovražnim navalom leta 1917 na zapadni fronti, dasi smo bili številno slabejši.

To je izviralo iz tega, ker smo morali istočasno deliti močne udarce na vzhodu in v Italiji, s katerimi smo na vzhodu dosegli mir. Če se bode razvili na angleško-francoskem in italijanskem bojnem polju novi boji, jih lahko mirno pričakujemo, bodisi isti še tako silni. Sovražnik je zbral veliko divizij, ki so pripravljene za angleško-francosko črto, na boj. Zgradili so bogato omrežje železnic vsled česar lahko hitro svoje milijonske armade ojači.

Hindenburg je zaključil: Kljub temu nam bo mogoče, če se bo to moralo zgoditi, da tudi ta napor sil zmagovito prestanemo. Čutimo se dovolj močne za te boje. Izvojevati jih bodedo morali, ker drugače ne moremo misliti na mir. Nemški narod si mora priboriti časten mir, ne mehek mir, kakoršnega ne zasluži za svojo dragoceno prelito kri, marveč mir, kakoršnega potrebuje za svoj bodoči gospodarski razvitek.

Ludendorff je izjavil: Veseli bi bili, če bi nam ne bilo več potrebno, da se zanimamo za Rusijo. Nesmiselno je vse, kar se trdi o naših dalekosežnih načrtih. Pozorni moramo pač biti na nekaj delov vzhodnomorske mornarice. Na zapadu prekosimo sedaj sovražnika z vojniki, z materijalom, z zračnimi bojnimi silami, s plinom in strelivom. Vse, na kar se sklicujemo, je pri nas v obilici pripravljeno. Pripravljeni smo na vsak sovražni napad. Če noče miru, naj ima boj, ki bo gotovo najhujši v celi vojski. Z božjo pomočjo si bodedo priborili časten in trajen mir.

Pomlad.

Minuli so temni zimski dnevi, ki so zagreblji vse npe človeške preteklosti v svoj črni, otožni grob. — Na njih mestu se poraja vesela, nade in upa polna pomlad. Vsa narava oživi, solnce nas obseva blagodejno s svojimi toplimi žarki in v naših srcih se vzbujajo upi boljših časov, katere smo si po skoraj štiriletnem vojnem hrupu gotovo že zaslužili. — Pomlad! Kako bolj radostno in živo bije srce pri pogledu krasne ozivljajoče se narave v vselem upanju, da nam usoda to leto ne iztrga krasnih pomladnih cvetk zaželenega miru. Koliko mladih bitij, ki so bili uspešen boj za cvetke boljše prihodnosti žalibog ni več. Hvaležni, iz srca

hvaležni jim moramo biti, ker so nam naglili palmo zmage na našo stran in nam vzgali v naša srca neizbrisljive upe največjega zaklada človeštva — miru. — Zmagoslavne stoje naše čete na vseh bojiščih daleč na sovražnem ozemlju, pričakujejo trenutka, v katerem jim bode dana prilika, da zopet svoje zastave za izvojevanje zmage nasproti krvoločnim sovražnikom vzdignejo, ki v svojem obupu napenjajo vse sile, da bi si zamogli svoje v temnej zimi zagreble upe poraza zopet izgrebsti. Poraja jih strah in groza pred prihodnostjo, zato napenjajo vse sile, da bi v zadoščenje za mir na vzhodu, ki se je za nas zmagovito zaključil, še druge majhne, doslej ostro nepristranske države v svoje peklenske kremlje zavili. — Ni jim še dovolj bede, ni jim dovolj žrtev za njih utopističen načrt, še večje jim bodi uboštvo ožuganih narodov. Na neverjeten način napenja ententa vse sile, da si osvoji v drugih doslej v miru živečih državah nadomestek za izgube na od naših podmorskih čolnov potopljenih jim ladij. Strah pred gospodarsko bedo, strah pred gladom in končnim porazom jih podi do tega čina. Ali usoda jim ne bode mila, danes ali jutri bodo morali očitno priznati, da sta Avstro-Ogrska in Nemčija v svoji jekleni zaveznosti nepremagljivi, ter da se na njih skali razprši kakor prah vsak orožni in notranjo-politični naval.

Pomlad. Korakamo težkej nalogi in skrajnim odločitvam nasproti. Nove bitke, novo prelivanje krvi, tisoč in tisoč žrtev bode moralo zopet krvaveti za perfidno zlobnost naših sovražnikov. Kakor smo na zunanje zmagoviti, tako moramo tudi v notranjem izvojevati politično zmago za obstoj zgodovinskih mej naših krasnih kronovin. Odločno in resno hočemo biti boj proti tistim perfidnim agitatorjem, ki bi s svojimi idejami pod krinko hinavstva radi dovedli do razsula Avstrije in ustanovili združeni z morilskimi Srbi od Mure do Adrije preko Balkana svojo jugoslovansko državo. V tem oziru jim je vera deveta briga, hlinijo se, kakor bi bili največji patrijoti, a v njih srcih se rodi zalega najpodslejšega zločina — veleizdaje. A sreča jim ne bode mila. Naše ljudstvo se ne pusti zapeljati in ne bode trobilo v rog veleizdajalskim farizejskim agitatorjem. — Avstrijci hočemo biti in ostati ter pod zaščito krasne naše Avstrije hočemo zmagoslavno žeti sadove političnega in orožnega miru, venčane ga s pomladanskimi cvetkami junaških činov naših zmag.

Urnava preskrbe s pre-mogom.

S 4. novembrom 1917 je stopila v veljavo nova urnava preskrbe premoga po sestavi kontingentiranja. Od tega časa pridobljene izkušnje so pokazale, da javnost te nove ureditve večkrat ne pojmuje popolnoma pravilno in da porabniki premoga vsled tega svojih prošelj in pritožb ne naslovijo na pravo mesto, vsled česar so sledeče pojasnilne opazke potrebne:

Bistvo konting. obstoja v tem, da se razdelijo množine tuzemskega in inozemskega premoga, ki je na razpolago, med posamezne skupine porabnikov tako, da dobi vsaka skupina porabnikov razmerni delež množin, ki so vsakokrat na razpolago in da se zagotovi kolikor mogoče enakomerno in raznim javnim koristim odgovarjajoče uvaževanje vseh zahtev. Dalje so se na podlagi poizvedovanja porabnikov za leto 1916 in poizvedovanja potrebe za leto 1917 določili normalni kontingenti za razne skupine porabnikov, v kojih okvirju se izvršujejo razdelitve na posamezne porabnike ter prikrašave in izboljšave, ki so jih povzročile neizogibne razlike pridelovanja, uvoza in priskrbe vozov. Kontingente oskrbuje deloma ministerstvo za javna dela samo, deloma politične deželne oblasti in, kolikor zadevajo vojno mornarico, armada na bojišču in v zaledju, vojno ministerstvo.

Ministerstvo za javna dela oskrbuje sledeče obrate: a) delavnice s plinom, vodo in elektriko, b) železnice in parnopolstvena podjetja in c) vse veleobrade s potrebo poprečno več ko 12 ton mesečno ali več nego 140 ton na leto. Postopanje odkazovanja je pri tem različno, kakor gre za tuzemski ali inozemski premog, koks ali brikete.

Tuzemski premog, koks in brikete so se odkazovali do nadaljnjega na podlagi prijav potrebe, predložene ministerstvu za javna dela, tako da morajo porabniki tuzemskega premoga, koks ali briketov dalje javiti svojo potrebo pri ministerstvu za javna dela le tedaj, ako se jim za izpremembe že izvršenih odkazov ali ako se prisoj še dosedaj nič ni odkazalo.